

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 3. 2012, čj. LOJ/1824/2012, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2012, čj. 3 A 77/2012 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaná **je povinna** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Vladimíra Kroupy.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2012, čj. LOJ/1824/2012, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 400 000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Žalobkyně se měla dopustit jiného správního deliktu tím, že dne 21. 8. 2011 od 20:00 hod a dne 22. 8. 2011 od 13:00 hod odvysílala na programu Nova Cinema pořad Hlava v oblacích, který obsahoval naturalistické scény násilí a sexuálně explicitní a drastické scény ve formě, která je způsobilá vyvolat u dětských diváků psychický otřes, a vést tak k ohrožení zejména psychického vývoje dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 15. 10. 2012, čj. 3 A 77/2012 - 54, zrušil rozhodnutí žalované a vrátil jí věc k dalšímu řízení.

3. Městský soud přisvědčil námitce, že žalovaná pochybila, pokud neoznačila ve výroku rozhodnutí zákonná ustanovení, na základě kterých rozhodla. Žalovaná odkázala na § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání pouze v záhlaví, nikoliv ve výroku. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 8 As 54/2010 - 85, ze dne 29. 6. 2011, čj. 8 As 33/2011 - 70, a ze dne 31. 10. 2011, čj. 8 As 68/2011 - 98 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), městský soud uzavřel, že popsaná vada mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

4. Dalšími žalobními námitkami se městský soud nezabýval, protože za situace, kdy neobstál výrok napadeného rozhodnutí, nebylo možné usuzovat na jejich důvodnost či nedůvodnost.

III.

5. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

6. Stěžovatelka byla přesvědčena, že výrok napadeného rozhodnutí netrpí žádnou vadou. Závěr městského soudu o neoznačení § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání ve výrokové části rozhodnutí se nezakládá na pravdě. Přestože v minulosti stěžovatelka přijímala usnesení o uložení sankce ve značně zkrácené podobě bez odkazu na § 60 zákona o vysílání, tento nedostatek již napravila. Stěžovatelka citovala část usnesení ze zasedání dne 13. až 14. 3. 2012 a tvrdila, že přijala celý tento text jako jediné usnesení, tedy jako jediný výrok. Vizuální oddělení sloužící výhradně pro lepší přehlednost nemůže podle stěžovatelky založit nezákonnost správního rozhodnutí jako celku. Opačný přístup je přepjatě formalistický, zvláště pokud se jedná o jediný zrušující důvod. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudky městského soudu ze dne 24. 1. 2013, čj. 10 A 165/2012 - 53, ze dne 24. 1. 2013, čj. 10 A 166/2012 - 42, a ze dne 15. 11. 2012, čj. 8 A 106/2012 - 56.

7. Městský soud nezohlednil judikaturu, která se již dříve věnovala znění a náležitostem výroku rozhodnutí stěžovatelky. Podle této judikatury nelze u rozhodnutí stěžovatelky hovořit o návěti, výroku a případně dověti, protože celé usnesení přijaté stěžovatelkou je výrokem (viz např. rozsudky městského soudu ze dne 8. 2. 2011, čj. 5 A 213/2010 - 26, nebo ze dne 19. 5. 2010, čj. 9 Ca 431/2009 - 51). Tento závěr jednoznačně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 As 7/2009 - 66.

8. Stěžovatelka vytkla městskému soudu, že dostatečně neodůvodnil napadený rozsudek. Z § 68 odst. 2 správního řádu, na který městský soud odkázal, vyplývá pouze možnost (nikoliv povinnost), aby správní rozhodnutí obsahovalo jeden či více výroků. Stěžovatelka nerozuměla tomu, jak městský soud dovodil, že se jednalo o výrok a další část, která stojí mimo výrok.

9. Městský soud nesprávně tvrdil, že vše, co nemá na titulní straně správního rozhodnutí římské číslice, není výrokem. Takový výklad vede k absurdním důsledkům, protože výrok, který nemá žádné římské číslice (což není protizákonné), by způsobil neexistenci celé titulní strany správního rozhodnutí.

10. Dále stěžovatelka upozornila, že městský soud neuvedl, jakým způsobem a zda vůbec byla žalobkyně zkrácena rozhodnutím stěžovatelky na svých právech.

11. Závěrem stěžovatelka odkázala na správní řízení vedené pod sp. zn. 2008/275/HOL/CET pro porušení téhož zákonného ustanovení odovysláním totožného pořadu. Rozhodnutí stěžovatelky vydané v tomto řízení prošlo soudním přezkumem, v němž soudy posoudily sankci jako bezvadnou a zákonnou. V nyní posuzované věci proto městský soud nezákonně a bezdůvodně vybočil z dosavadního vývoje judikatury.

IV.

12. Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasila se stěžovatelkou, že městský soud uznal důvodnost pouze námitky týkající se vady výroku. Městský soud se nezabýval ostatními námitkami, vadu výroku proto nelze považovat za jediný zrušující důvod.

13. K námitce týkající se vady výroku žalobkyně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a podotkla, že podala kasační stížnost proti rozsudku městského soudu čj. 8 A 106/2012 - 56. Proti dalším rozsudkům, kterých se stěžovatelka dovolávala, žalobkyně hodlá podat kasační stížnosti, jakmile obdrží jejich písemné vyhotovení.

14. Stěžovatelka se mylně domnívala, že městský soud dovodil, že pouze ty části výroku, které jsou označeny římskými číslicemi, je možné považovat za součást výroku správního rozhodnutí. Městský soud pouze rozvedl úvahu, že záhlaví není součástí výroku.

15. Žalobkyně nezpochybnila v žalobě závěry správních soudů ve věci vedené stěžovatelkou pod sp. zn. 2008/275/HOL/CET. V nyní posuzované věci se městský soud nezabýval námitkou nesprávného právního posouzení naplnění skutkové podstaty správního deliktu, není proto možné hodnotit soulad napadeného rozsudku se závěry správních soudů ve zmiňované věci sp. zn. 2008/275/HOL/CET.

V.

16. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

17. Kasační stížnost není důvodná.

18. Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že stěžovatelka pochybila, pokud ve výroku rozhodnutí neodkázala na § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, který stanoví skutkovou podstatu jiného správního deliktu, za nějž byla žalobkyni uložena pokuta.

19. Již v rozsudku čj. 8 As 68/2011 – 98 Nejvyšší správní soud upozornil stěžovatelku, že záhlaví rozhodnutí není součástí výroku a že nelze přijmout názor stěžovatelky o existenci výrokové části v širším smyslu, jejíž součástí je i záhlaví rozhodnutí. Obdobnou vadu výroku soud vytkl stěžovatelce také např. v rozsudcích čj. 8 As 54/2010 - 85, čj. 8 As 33/2011 - 70, nebo ze dne 31. 10. 2011, čj. 8 As 82/2011 - 74. V nyní posuzované věci soud neshledal důvod odchýlit se od své předchozí judikatury.

20. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se stěžovatelkou, že usnesením ze zasedání dne 13. až 14. 3. 2012 přijala „výrok“ složený ze záhlaví a samotného výroku jako jeden celek, který byl pouze pro přehlednost následně graficky rozčleněn. Usnesení, na které stěžovatelka odkázala, je interním dokumentem, nikoliv rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu se všemi zákonnými náležitostmi podle § 68 téhož zákona. Toto usnesení nemůže být rozhodné pro posouzení, zda stěžovatelka dostala zákonným požadavkům kladeným na výrok správního

rozhodnutí. Podstatné je znění výroku v rozhodnutí čj. LOJ/1824/2012, které bylo doručeno účastníkům řízení.

21. Městský soud odůvodnil své rozhodnutí v souladu s výše zmíněnou judikaturou zdejšího soudu a nerozhodl ani v rozporu s rozsudkem ze dne 21. 7. 2011, čj. 3 As 10/2011 - 120, jehož se stěžovatelka dovolávala (věc vedená stěžovatelkou pod sp. zn. 2008/275/HOL/CET). Označení zákonných ustanovení ve výroku správního rozhodnutí totiž nebylo v této věci předmětem soudního přezkumu (srov. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2011, nyní § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s, podle nichž je soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti). Tuto otázku Nejvyšší správní soud neřešil ani v rozsudku čj. 4 As 7/2009 - 66 a neuzavřel, že celé usnesení přijaté stěžovatelkou je jediným výrokem.

22. K odkazu stěžovatelky na rozsudky městského soudu, v nichž jiné senáty městského soudu zaujaly odlišný názor než v nyní posuzované věci, Nejvyšší správní soud nejprve podotýká, že rozdílné rozhodování různých senátů krajských soudů v obdobných věcech je nežádoucí, pokud se senát krajského soudu, který rozhoduje později, argumentačně nevypořádá s dříve vysloveným právním názorem jiného senátu, třebaže je mu takový názor znám či mu znám být měl a mohl (blíže viz rozsudek ze dne 20. 9. 2007, čj. 2 As 94/2006 – 51, č. 1424/2008 Sb. NSS). Toto pochybení však může způsobit nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatku důvodů jen tehdy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [viz rozsudek ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 - 245]. K tomu, aby nezohlednění prejudikatury bylo důvodem zrušení přezkoumávaného rozsudku, by musela přistoupit i jeho věcná nesprávnost (viz rozsudek čj. 2 As 94/2006 – 51, nebo rozsudek ze dne 26. 9. 2012, 8 As 8/2012 - 50). Tak tomu v nyní posuzované věci nebylo, protože městský soud rozhodl v souladu s názorem, který setrvale zastává Nejvyšší správní soud (viz výše bod 19). Některá rozhodnutí, na něž stěžovatelka odkázala, byla navíc vydána až po vydání nyní napadeného rozsudku, proto nemohou mít vliv na jeho zákonnost.

23. Městský soud nepochybil, pokud se výslovně nezabýval otázkou, zda a jakým způsobem byla žalobkyně zkrácena rozhodnutím stěžovatelky na svých právech. Městský soud odkázal na judikaturu zdejšího soudu, podle které popsání vady výroku představuje podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Správní soud je proto oprávněn pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [viz např. rozsudky čj. 8 As 54/2010 – 85, čj. 8 As 33/2011 - 70 nebo čj. 8 As 68/2011 – 98; srov. také rozsudek ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004 - 54, ve vztahu k § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)].

24. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí. Obecně totiž platí, že pouze výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí může být vynucen správní exekucí apod. (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, nebo rozsudky čj. 8 As 54/2010 - 85 a ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004 - 55). Výrok správního rozhodnutí proto musí splňovat náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu.

25. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani poslední námitce, podle které městský soud nepovažoval za výrok vše, co není na titulní straně správního rozhodnutí označeno římskými číslicemi. Tato námitka nemá oporu ve znění napadeného rozsudku. Městský soud pouze

podotkl, že výroková část může obsahovat několik výroků, které jsou zásadně označeny římskými číslicemi.

26. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

27. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšná žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem a náleží jí náhrada nákladů řízení. Ta je představována odměnou zástupce žalobkyně za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) a dále paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb.], celkem tedy 3 400 Kč. Tuto částku pak soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 714 Kč připadající na náhradu daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobkyně jako plátce povinen odvést z odměny za zastupování. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti činí 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. září 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu